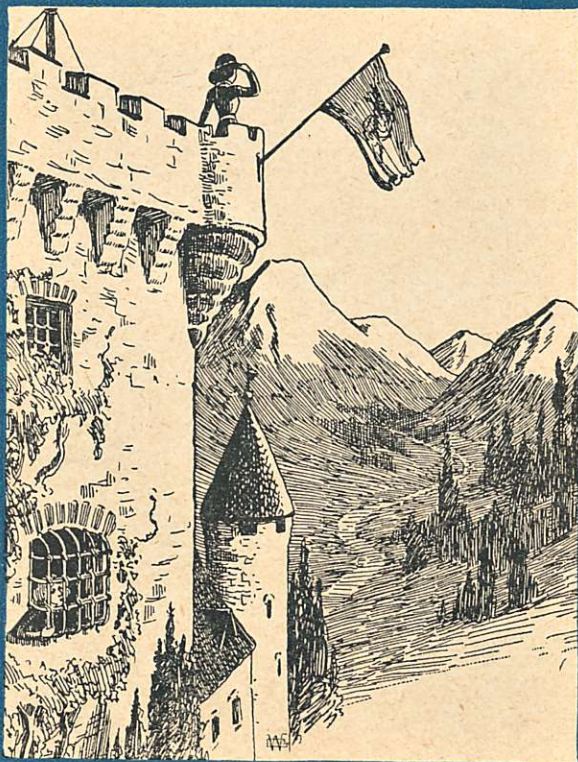

Satupirtti n:o 6

Jaloa kylvöä

Kirjoitti Z. Topellus

Werner Söderström Osakeyhtiö

Hinta 20 p.

ZACH. TOPELIUS

JALOA KYLVÖÄ

ZACH. TOPELIUS

JALOA KYLVÖÄ

SUOMENSI

ALLI NISSINEN

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM

PORVOOSSA 1899
WERNER SÖDERSTRÖMIN KIRJAPAINOSSA

Täydellinen rakkaus.

Kuka ei olisi kuullut lasten kysyvän? Ne eivät hellitä, nuo pienet kyselijät, ne ahdistavat meitä loppumattomiin. Elä koetakaan päästä heistä yleisillä lauseparsilla! He selittävät ne omalla tavallaan, he kiinnittävät huomionsa sanoihin, jotka me kärsimättöminä lausumme päästäksemme heistä, ja nämä sanat ovat siemeniä, jotka lepäävät ja itävät lapsen sydämessä, kun me jo kauan sitte olemme ne unhoittaneet.

Lauri Simolalla ja hänen vaimollaan Liisulla oli pieni laiha tila jossain maalla. Toimeentulo oli niukka. Kruunun piti saada osansa ja kunnan osansa. Tähteellä piti elää. Ei heillä ollut varaa kattaa suuria pöytiä itselleen, vielä vähemmin elukoilleen. Kolme lasta heillä oli: kaksi pitkä-sääristä, valkotukkaista poikaa, Lauri ja Matti ja yksi tyttö, Leena Loviisa, 6 vuotias. Hän oli kalpeaposkinen heikko raukka, mutta hänellä oli kauniit, uneksivat silmät, jotka loistivat joskus ihmeellisen kirkkaasti, aivan kuin olisivat nähneet ihmisten lävitse. Isä, joka oli vähempilahjainen, piti tyttöä rakkaimpana, mutta viisas ja käytännöllinen

äiti ylisti leveähartiaisia poikiaan, jotka kohta kykenivät sekä lapiota että kirvestä käyttelemään.

Talossa oli sitäpaitsi nelijalkaisia ja kaksi-jalkaisia koko joukko: hevonen, Pikku; kolme lehmää, Kirjo, Karjo ja Haluna; kuusi lammasta, kolme kiliä, kaksi sikaa, kahdeksan kanaa, paimenkoira Krans, ja kissa, Mirra. Kaikilla oli merkilisen hyvä ruokahalu. Hevosen piti saada parasta ja hän tuli kyllä toimeen, mutta toisten oli vähän niin ja näin. Kun lehmät olivat puolen talven pureksineet olkia, ei jalat enää olleet heitä kantaa Vapunpäivän aikaan. Lampaat elivät kuivilla lehdillä, vuohet järsivät puiden kuorta, siat saivat astiainpesuvettä, perunan kuoria ja nauriinvarsia. Mutta kaikilla heillä oli vilu kylmissä ja pimeissä ulkokuoneissa. Kanoilla olisi ollut parempi lämpimässä tuvassa, jolleivät pojat olisi usuttaneet Kranssia heidän päälleen sillä seurauksella, että kaikkien kanojen pyrستöt ohenivat. Krans ja Mirra pitivät huolen itsestään; jäniksen pojat ja talitiaiset olivat heillä aamiaisena, päivällisenä ja illallisenä, senjälkeen kun rotat olivat jättäneet tyhjän ruoka-aitan.

Mutta tähän olisi vaan tavallinen ja yksinkertainen arkitarina suomalaisesta talonpoikaistuvasta, jollei tässä tulisi solmua lankaan.

Leena Loviisa ei ollut ehtinyt niinkään pitkälle ymmärryksessä, että olisi saanut alkaa katkismusta, mutta hän oli kuullut puhuttavan Jumalasta ja että Jumalaa täytyy rakastaa yli kaiken.

Kerran kynttilänpäivän aikaan oli hän seisonut isänsä kanssa tähtitaivasta katselemassa ja tuntenut sisällään jotain, joka pani hänet kysymään: Missä tähdessä asuu Jumala? Isä ei tätä tiennyt, mutta vastasi sangen ymmärtäväisesti, että Jumala on kaikkialla. Ja tämä vastaus, jonka isä heti unohti, oli pysynyt tytön mielessä, niin että hän muisti sen vielä myöhään kesällä.

Sattuipa silloin, että Leena Loviisa pääsi eräänä sunnuntai-aamuna isän kanssa kirkkoon. Täällä kuuli hän paljo puhuttavan Jumalasta, ja silloin iti, viheriän sirkkalehden tavoin, kynttilänpäivän aikana kuultu sana. Kun he ajoivat takaisin kirkosta puolenpäivän aikaan, alkoi hän kysellä, kuten lasten on tapana, jolloin he eivät asetu, ennenkuin ovat saaneet tyydyttävän vastauksen.

— Isä, mitä se merkitsee, että Jumala on kaikkialla?

— Niin seisoo katkismuksessa: kaikkialla läsnäolevainen. Sitä saat syksyllä ruveta lukemaan.

— Onko Jumala täällä kärryssä?

— On. Hän on aina meidän kanssamme.

— Silloin ei sinun pidä ajaa niin kovaa, että kärry tärisee. — Onko Jumala tuossa kivessä?

— Johan sanoi, että Hän on kaikkialla.

— Onko Jumala pajupensaassa?

— Miksi kysyt noin typerästi? Hän on kaikkialla.

— Niin, mutta onko Jumala Pikussa?

— Raamatussa seisoo, että Jumala on kaikki jokaisessa.

— Mutta silloin on Jumala myös noissa paarmoissa, jotka purevat Pikkua kaulaan, jatkoi itsepäinen kysyjä.

— Pidä suusi kiinni! sanoi isä kärsimättömästi.

Leena Loviisa oli hetkisen ääneti, mutta sitte hän muisti, että hän oli kirkolla nähnyt kuollutta haudattavan.

— Isä, sanoi hän, oliko Jumala ruumiskirstussa?

Lauri Simola katsoi arvoaan alentavaksi vastata niin tyhmiin kysymyksiin, pysähdytti ja nousi kärryistä. Aurinko poltti kuumasti, paarmat pistivät hevosta kaulaan ja tässä tarvittiin pajunoksa, millä ajaa hapsiaisia pois.

— Älä taita isä, älä taita! huusi Leena Loviisa kärryistä. Jumala on pajunoksassa!

Isä ei ollut kuulevinaankaan, taittoi pajunoksan ja löi sillä paarmoja. Pari niistä putosi kuolleena maahan.

— Älä lyö, isä! Älä lyö, älä lyö! Jumala on paarmoissa! huusi taaskin tyttö kärryistä.

Lauri Simola nousi kärryihin ilman vähintäkään omantunnon vaivaa ja antoi hevoselle pienen huimauksen ohjasperillä. Silloin alkoi Leena Loviisa itkeä.

— Isä, isä, Jumala on Pikussa! Miksi sinä lyöt Jumalata!

Niin, mitä piti Lauri Simolan vastata niin arveluttaviin nuhteisiin? Hän oli oppimaton mies, ja tämä lapsi oli vielä paljo oppimattomampi kuin hän. Mutta jos hän olisi ollut oppinein viisauttieteilijä, niin ei hän olisi voinut vääräksi väittää sitä, että tämä oppimaton lapsi täysin johdonmukaisesti oli käyttänyt hänen omia sanojansa. Jos Jumala oli kaikkialla ja kaikissa, niin oli hän, Lauri Simola, taittanut, lyönyt ja tappanut Luojan luoduissa esineissä. Jumalalliset totuudet ulottuvat korkealle päämme ylitse. Me käytämme niitä oman ymmärryksemme ja omantuntonne mukaan, jonka monet ennakkoluulot ja juurtuneet mielikuvat ovat himmentäneet, mutta me emme tule koskaan kauemmas kuin niiden äärimmäisiin ulkoreunoihin. Meidän täytyy olla lapsia voidaksemme käsittää näitä totuuksia kokonaan, — lapsia, jotka eivät tuomitse mietinnön ja edellytysten mukaan, vaan ehdottomasti yleisen vaikutuksen mukaan. Senvuoksi täytyy meidän myös olla lapsia voidaksemme nähdä Jumalan valtakuntaa. Aikaihminen hakee aina pakopaikkoja peittääkseen rakkaudettomuuttaan. Jumala on pannut maan meidän herautemme alle. Jumala on luonut meille paljo tarpeita, joita emme voi täyttää tekemättä väkivaltaa muulle luonnolle; niin, ympärillämme elää koko luonto alituisessa rakkaudettomassa sisällisessä taistelussa olemassaolonsa puolesta, kaikkien sodassa kaikkia vastaan; miksi me sitte kuihtuisimme rakkauden itsensäkieltämisessä?

Niin *me* sanomme, ja kun me vangitsemme, ryöstämme, lahtaamme ja tapamme, ovat omattuntomme rauhalliset. Ainoastaan ei kiduttaa, ei rääkätä, ei julmasti tappaa, sanoo meille eläinten ystävä. Oi, hänkin on katoavaisuuden orjuuden vanki; hän tekee sovinnon ikuisen rakkauden kanssa, hän sanoo sille: tahdon olla laupias siinä tahi siinä, mutta muu täytyy minun jättää koskemattomaksi, minä en enempää voi. Ei, hän ei voi enempää! Mutta mitä sanoo Kristus? «Mitä te olette tehneet vähimmälle minun veljistäni, sen te olette tehneet minulle.» Tiedätkö, lukija, täydellisen rakkauden lakia? Jos Jumala on kaikki kaikessa tulee koko luomakunnan olla pyhä meille; — huomaa: koko luomakunnan, poikkeuksetta; siis ei ainoastaan ihmisen, vaan eläinten, kasvien, niin aina kuolleen aineen, joka on ainoastaan valeskuollut, koska me emme voi käsittää sen elämää Jumalassa. Kaiken pitää jalostua, eikä tulla hävitetyksi! Näin on, ei mitään vähempää. Kaikki, mikä on vähempi, on puuttuvaista. Ja koska kaikki, mikä on vähempi, on puuttuvaista, koska me emme voi emmekä tahdo täyttää täydellisen rakkauden lakia, nöyryyttää meitä Raamattu sillä todistuksella, ettei *kukaan*, ei paraskaan, ei oikeutta rakastavaisinkaan, ei armeliainkaan ihminen ole Jumalan edessä vanhurskas, että meidän palkkamme olisi *armosta* ja ei ansiosta.

Lauri Simola ei juuri paljo ajatellut, mutta samoin kuin hänen sanansa olivat itäneet lapsessa, niin iti nyt hänessä lapsen yksinkertaiset kysymykset ja nuhteet. Sunnuntai-iltana sanoi hän vaimolleen: vahinko, että Leena Loviisa on tyttö; hänestä tulisi muutoin hyvä pappi.

— Se raukka? sanoi äiti. Hän puhuu ymmärryksensä mukaan, hän.

— Hän ei tahtonut, että minä löisin Pikkua, sillä Jumala on kaikissa luoduissa esineissään.

— Voi, voi! Jos jollakin on hyvät päivät, niin Pikulla. Huolitko sinä siitä, jos toiset näkevät nälkää, kunhan Pikku vaan saapi osansa?

— Mutta miksi annamme niiden nähdä nälkää? arveli Lauri käsi korvallisella, josta kaikki hyvät neuvot ovat saatavissa.

— Miksi? Hanki rehua ja jauhoja, kyllä minä pidän huolen ruokinnasta!

— Ja talvella niiden on niin vilu, — jatkoi mies vältellen. — Jos Jumala on Pikussa, on hän myös lehmissä.

— Niin ja lampaissa ja vuohissa ja kanoissa ja porsaissa ja Kranssissa ja Mirrassa, — ilveili Liisu. — Mitä hassutusta se on? Elukat ovat luodut meille hyödyksi. Ne saavat tyytyä siihen, mitä meillä on heille antaa.

— Pojat ärsyttävät Kranssia kanoja vastaan. Etkös näe, miten kukon heltasta vuotaa verta?

— Niin, minä näen, että sinullakin on reikä

kukonheltassa. Kuka on sinuun tuollaisia ajatuksia pannut?

— Leena Loviisa, vastasi Lauri, nauraen hämillään.

Tyttö leikitteli takan luona lastujen kanssa.

— No, Leena, sanoi äiti, kun lapsi nojasi päätänsä hänen polveensa, mitä sinä olet kertonut sille? Etsitkö sinä Jumalata lastuista?

— *Jumala on kaikessa*, vastasi Leena Loviisa, kertoen isän sanat. Ja kaksi ihmeellisen loistavaa silmää näytti katsovan elämän taistelussa kovenneen sydämen läpi, joka kuitenkin oli äidin sydän. Se ei voinut kestää lapsen katsetta. Äidinkin sielussa rupesivat nämä yksinkertaiset sanat itämään.

Viisas ja käytännöllinen Liisu Simola, hän joka tähän asti niin rauhallisena oli kuunnellut yksinkertaisten lasten loruja, hän tunsu nyt lämpimän elämänvirran vierivän sydämeensä tyttären silmistä. Tämä lapsi tiesi enempi kuin hän Jumalan valtakunnasta.

Vuotta myöhemmin näytti aivan toisenlaiselta Lauri Simolan tuvassa ja navetassa. Niiden asukkaat olivat muuttuneet eläinten-ystäväiksi ja ihmisystäväiksi, niin, he olivat tulleet vielä joksikin, joka on enempi, he olivat tulleet Jumalan ystäviksi. Lapsen sanat ja 13:sta luku ensimmäisessä Korinttilaiskirjeessä oli valloittanut heidät.

Ei ole olemassa mitään todellista rakkautta, joka ei ala ja loppu Jumalan rakkauteen. Ilman sitä on lapeus ainoastaan armon hiukkanen ja hyväteko ainoastaan pisara palsamia kurjuuden mereen. Kaikki meidän työmme on vaillinaista, mutta sillä on arvonsa kokonaisuuden osana; me olemme osa kaikkisuudesta. Reipasta luottamusta, sinä joka uskot Jumalaan, joka on kaikki kaikissa! Sinäkin vielä kerran olet tuleva osalliseksi ikuisesta rakkaudesta.

Uusi aika.

Yhdeksännentoista vuosisadan ritari Siniparta istui linnassaan ja hioi miekkaansa, leikkien rauhaa. Hän oli tappanut monta vaimoa ja rakastajarta, mutta viimeistä ja nuorinta ei hän uskaltanut koskea, sillä hän oli tuntemattoman tulevaisuuden tytär ja Siniparta pelkäsi hänen tuntemattomia sukulaisiaan. Hän oli senvuoksi sulkenut hänet pimeään torniin, että hän Siniparran kanssa näkisi maailman lopun.

Tulevaisuuden tuntematon sinisilmä tytär istui murheellisena ja odottavana pimeässä tornissaan, sillä aikaa, kuin hänen sisarensa istui korkealla torninhuipussa ja katsoi tielle päin, joka vei tulevaisiin aikoihin.

Hetki kului ja vuosisadan aurinko rupesi lähestymään laskuaan. Heikko hämärä leveni laaksoihin, mutta vuorilla hohti vielä ehtoorusko. Silloin kuiskasi sinisilmä neitonen tornin ikkunasta, kuten sadussa: Anna, sisareni, näetkö jonkun tulevan?

Sisar vastasi: minä näen kansan tekevän työtä vainioilla ja kaupungeissa ja kiiruhtavan lopetta-

maan ennenkuin aurinko on laskenut; ja kaikki ne hakevat omaa etuaan.

Hetken perästä uudisti vanki jälleen saman kysymyksen, ja sisar vastasi: minä näen ihmisten yhdistyvän tukemaan köyhiä, sairaita, sokeita, raajarikkoja ja onnettomia. Monet heistä tarkoittavat hyvää, mutta kaikki ne hakevat omaa etuaan.

Vielä kerran sanoi vangittu: Anna, sisareni, näetkö jonkun tulevan?

Sisar vastasi: jo hämärtää, mutta minä näen muutamien yhdistyvän suojelemaan rääkättyjä eläimiä.

— Hakevatko hekin omaa etuaan? kysyi vangittu.

— He tahtovat hallita, mutta ei väärinkäyttää, tappaa, mutta ei kiduttaa.

— Vielä täytyy meidän odottaa. Etkö näe kenenkään tulevan tiellä?

— Varjot tekevät hämäräksi, mutta minä näen vähäisen valopilkun, joka liikkuu tänne päin. Se kasvaa kirkkaudessa, se rientää eteenpäin niinkuin kuuvalon loiste lumikentällä. Se on ratsastaja loistavassa asussa ja sen edellä ratsastaa ruhtinatar, jolla on kultainen kruunu päässä.

— Astu alas, — sanoi vanki, — ja avaa portit uudelle ajalle!

— Portit ovat lujasti suljetut ja ritari Sini-parran miekat teräviksi hiotut, vastasi sisar.

— Astu alas, — toisti vanki. — Ei mikään voi vastustaa rakkauden voimaa, kun se tulee uskolla varustettuna.

Turhaan oli ritari Siniparta sulkenut porttinsa ja teroittanut miekkansa. Ne hälvenivät niinkuin lumi kevät-auringon paisteessa, ja uusi aika ratsasti sisään ja aurinko loisti menneisyyden raunioille.

Kun täydellinen tulee, niin vajaa lakkaa. Kun täydellinen rakkaus ja elämä Jumalassa tulee, niin katoaa vajaa, hapuileva rakkaus, joka jakaa tavaroittensa ja tunteittensa kyllyydestä muille, mutta pitää itse enimmäkseen. Rakkauden oikea luonne on olla onnellinen toisen onnesta ja kärsiä toisen kärsimisestä. Koko luomakunta on kuin yksi: muutoin ei kokonaisuus olisi kokonaisuus. Ihmisiä ei voi rakastaa, rakastamatta eläimiä ja kaikkea, mikä elää; oikein ei voi maailmassa mitään rakastaa, rakastamatta Jumalaa. Itsekäs ihminen rikkoo luomakunnan ohjat ja kiskaisee itsensä niistä irti asettuakseen maailman keskustaksi; mutta hän menehtyy omaan tyhjyyteensä. Rakkaus ei omaansa etsi. Hän ei vääryydestä iloitse, hän toivoo kaikki, hän kärsii kaikki. Kaikki tieto katoa, kaikki voima hälvenee, mutta rakkaus jääpi, ensimmäinen, viimeinen, suurin iankaikkisesti.

Miten me solvaisemme eläimiä.

On olemassa eläimiä, jotka ansaitsevat huonon maineensa ja toisia, joita syyttä soimataan. Me ihmiset pidämme oikeutenamme solvaista uskollisimpia palvelijoitamme.

Ken on meille uskollisempi kuin *koira*, ja kenen nimeä useammin käytetään haukkumanimenä? «Senkin koira!» Kun muhammettilaiset tahtovat oikein osoittaa halveksimistaan kristittyjä kohtaan, sanovat he: «Uskoton koira!» Ja suurempaa häväistystä emme voi lähimmäisellemme osoittaa, kuin nimittämällä häntä koiraksi. Merkillistä kyllä, että raamatussakin osoitetaan samaa halveksimista koiraa kohtaan. Mutta meidän tulee silloin muistaa, että koirat itäisellä maalla ansaittivat huonon maineensa, sillä ne olivat ilman omistajaa.

Koiran jälkeen on *hevonen* meitä lähinnä. Totta on, että me annamme hänelle kaunehimmat hyväilynimet niin kauan kuin hän jaksaa meitä täysinvoimin palvella, mutta kun hän ränstyneenä vetää kuormaamme, annamme hänelle nimet «koni», «hevoskaakki», «luuska», emmekä laske piiskan lyöntejä. «Hevoskuureiksi» sanomme puoskarien koetuksia parantaa sairaita. Ja joskus laskemme

leikkiä sanoen: «hän syö kuin hevonen», tahi «hän lukee latinaa kuin hevonen.»

Aasin sukulaisuus hevosen kanssa on verra-
tessa tuottanut hänelle huonon maineen; se tulee
hänen naurettavasta vartalostaan ja pitkistä kor-
vistaan. Don Quixote ratsasti hevosella, Sancho
Panza aasilla. Kuka ei tuntisi sanoja: «tyhmä
kuin aasi?» Todellisuudessa ei aasi ole tyhmä,
mutta hyvin itsepäinen, joskus laiska, useimmiten
kärsivällinen ja tyytyväinen vähimpäänkin. Muuli
on viisaimpia eläimiä.

Härkää on syyllä sanottu nimellä «juropää». Voisi myöskin käyttää Ehrensvärdin sanoja: «jäykkä otus, täynnä tuittupäisyyttä.» Kreikkalaisten mielestä oli härän katse niin majesteetillinen, että he nimittivät Junon «sellaiseksi, jolla on häränsilmät.»

Lammas, jota paimenkansojen kesken pidetään niin korkeassa arvossa ja jota hiljaisuudestaan ylistetään, on meillä aasin kanssa kilpailemassa tyhmyyden maineesta. «Sinä pässinpää!» Kerran rautatievaunussa eräs englantilainen pyysi meidän maanmiestämme sanomaan hänelle jonkun kohteliaisuuden suomeksi. Maanmiehemme kumarsi kohteliaasti ja sanoi ystävällisesti hymyillen: «Sinä olet tuhma kuin pässi!»

Tuomiorovasti Wieselgrenin lausunto tupakista on tuttu: «tupakoitsija haisee kuin sika, nuuskaaja näyttää sialta ja se, joka puree tupakkia, on sika.» — Kysymys tupakista jätettäköön, mutta *sian* ansioluettelo on tässä. Ei kukaan ajattele

mitä sellaisesta eläimestä tulee, jonka lyhyt elämä kuluu yksinäisyydessä, pimeydessä ja liassa lah-taria odotellen. Englannissa ja muissa maissa, joissa sikojen hoitoa harjoitetaan suuremmassa määrässä, käyvät nämä eläimet laitumella tammi-metsissä niin puhtaina ja siisteinä kuin sarvikarja-kin. Pese porsas, ja hän huutaa ensin pelosta, mutta kohta röhkii hyvinvoinnista. Sian ahnaus tulee siitä, että sille annetaan niin paljo ruoppuja. Anna sialle kaalin lehti tahi turnipsin lehti ja se jättää täyden solkuämpärin syödäkseen halulla tuoreet vihannekset.

Kissa, kettu ja harakka ansaitsevat kyllin huonon maineensa. Kukon valppaus ja riidanhalu antavat aihetta kansansatuihin. Kanan ja hanhen äidilliset huolet eivät ole estäneet heitä joutumasta yksinkertaisuuden esikuviksi. Ajattelematta me nauramme kaikelle naurettavalle, mitä eläinkun-nassa näemme, ja yhtä ajattelemattomasti me ih-mettelemme petoeläinten voimaa. Me, päälläpä-smärit, tunnemme kunnioitusta leijonaa, kotkaa ja karhua kohtaan, sillä ne voivat ottaa meitä ih-misiä niskasta. Heikkoja ja turvattomia kohtaan tun-nemme ainoastaan ohimenevää sääliä. Meidän aja-tuksemme käyvät melkein samoja jälkiä, kuin van-han Brunbergin, joka löi hevostaan raskaan kuor-man edessä ja sanoi: «jos olet hevonen, niin tulee sinun myös olla hevonen. Miksi olet ruvennut hevoseksi?»

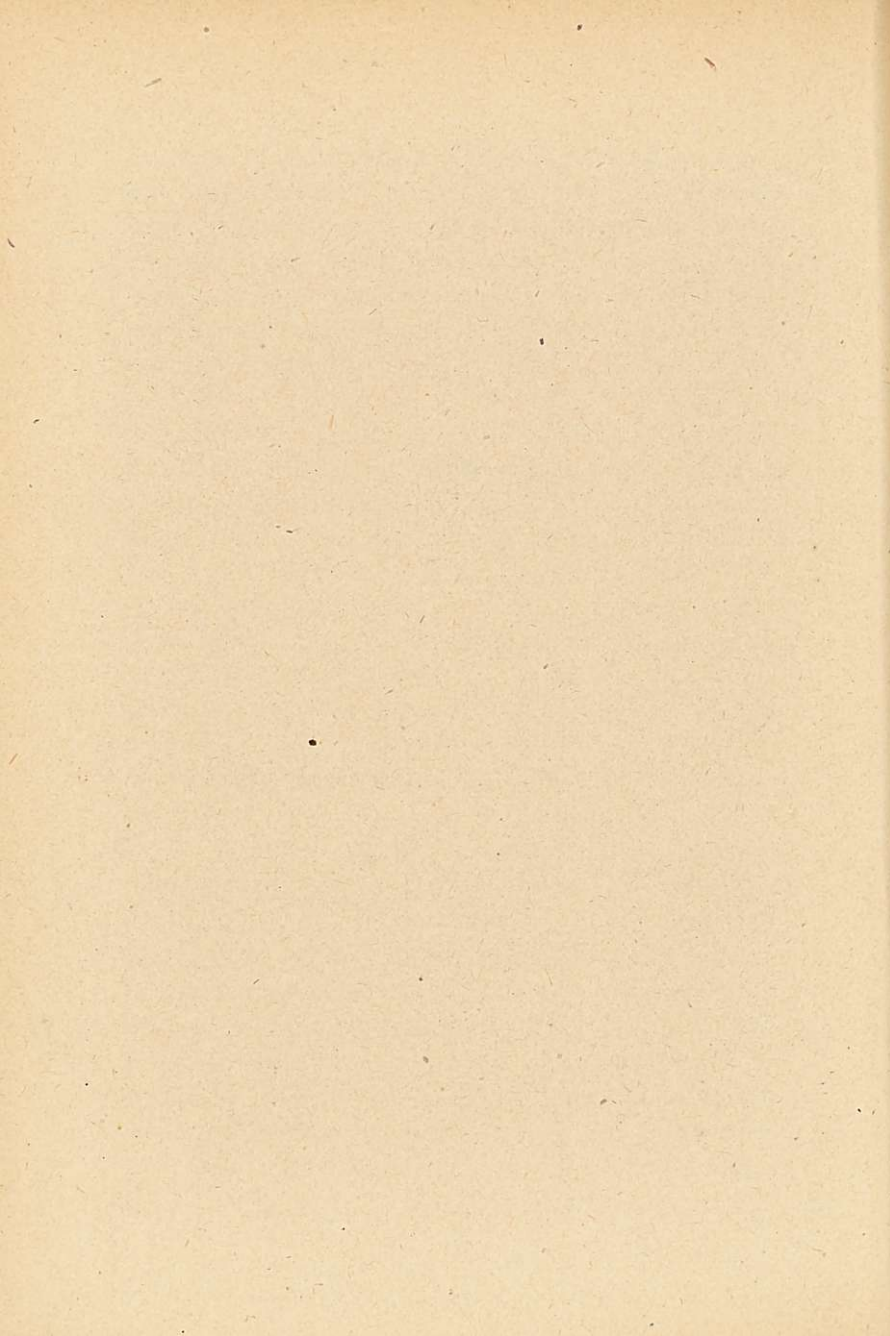
Pieniä lausuntoja.

Armeliaisuuden pohjalle ei eläinsuojeluyhdistys voi rakentaa, tämä, kuten kaikki tunteet, on katoavaista; oikeuden pohja on ainoa pysyväinen perustus, johon sellaisen yhdistyksen toiminnan voipi perustaa. Itsekkäisyys on kuitenkin niin syvään juurtunut, että nykyaikaiset yhteiskunnatkin suvaitsevat vääryyttä. Eläinsuojelustyö on senvuoksi kompromissi, koska me, vaikkakin huolella hoidamme niitä eläimiä, jotka ovat meitä lähinnä, emme voi laajentaa vaikutustamme kaikkien keskuuteen. Täydellistä oikeutta emme voi saavuttaa.

Vaikka eläinsuojeluyhdistysten työ tapahtuu hiljaisuudessa, on sillä kuitenkin monta näkymätöntä ystävää. Jo tällaisten yhdistysten olemassaolo vaikuttaa ympäristöön. Niitä voi verrata muinaisajan salaisiin tuomioistuimiin. Tieto niiden olemassa olostä vaikuttaa sen, että monikin pelkää tekojensa tulevan tunnetuksi ja ilmoille tuoduksi. Tästä lähtien täytyy jokaisen, joka eläimiä rakkauttomasti kohtelee, kysyä itseltään: mitä eläin-

suojelusyhdistys sanoo? Toivottavaa olisi, että näitä yhdistyksiä peljättäisiin vielä enempi, että ne voisivat jokaisen tallin seinään, missä eläimiä pidetään vankina, jokaisen koulun ovelle, jokaiseen kotiin piirtää kysymyksen: mitä sanoo eläinsuojelusyhdistys? Yleisen mielipiteen poliisi vaikuttaa mahtavammin kuin mikään muu poliisi.

Werner Söderström'in kustannuksella on ilmestynyt

Zachris Topelius, **JALOA KYLVÖÄ.** Suomennos. Hinta
20 p. — Kuvallinen painos sid. 65 p.

Juhani Aho, **KOLME LASTUA LAPSILLE.** Hinta
20 p. — Kuvallinen painos sid. 65 p.

Nämä kummatkin kirjat ovat laatuansa erinomaisia; niissä kaksi etevintä kirjailijaamme tarjoo lapsille miellyttävässä muodossa lukemista, joka varmaan nuoriin kylvää jaloa mieltä, kehittää sydäntä samalla kun ymmärryskin varttuu; kummassakin kirjassa on johtavana henkenä rakkaus eläimiin. Topeliuksen kirjassa on 4 kirjoitusta, Ahon kirjassa 3 lastua, kumpikin kirja sisältää noin 24 siv.

Nämä kummatkin kirjat ilmestyvät samalla kertaa **kuvitettuinakin** ja sidottuina, maksaen siten 65 p.

Sekä vanhempien että lasten huomioon suljetaan äsken ilmestynyt

Mietelmiä eläinsuojeluksesta.

Lausunut **Z. Topelius.**

Suomennos. — Hinta 60 p.

» — — Luin tänään kirjasen, joka täytti rintani suloisilla tunteilla, ja sai mieleni helläksi. Siinä puhuttiin rakkaudesta, hellästä ja alttiiksiantavasta rakkaudesta, rakkaudesta Jumalan luomakuntaa kohtaan. Se oli »Mietelmiä eläinsuojeluksesta», lausunut Z. Topelius.

Tahdon poimia kirjasesta muutamia helmiä. Se on vaikea tehtävä, sillä kirjanen on kokonaisuudessaan helmi, joka pyrkii kytkeytymään ihmissydämeen. Sen vuoksi olisikin viisainta, että jokainen, vanha sekä nuori sen itse lukisi. Kirja maksaa ainoastaan 60 penniä.»
(Viipuri.)

Vielä huomautetaan kahdesta seminaarinjohtaja Z. Schalinin kirjasesta:

Huojentakaa luomakunnan kärsimystä.

Hinta 40 p.

→ → Paratiisin tie ← ←

eli haaksirikkoisen kullankaivajan kotiinpalaus.

Hinta 50 p.

Edellinen esittää sattuvalla tavalla ja kristilliseltä kannalta meidän suhdettamme eläimiin ja koko luomakuntaan; jälkimäinen kuvaa runollisen kauniisti onnentavoittelun epävakaisuutta ja sen useimmiten tuottamia surullisia seurauksia, joista kuvauksista tekijä sitte tekee oivallisia johtopäätöksiä.

Mitä kukat meille opettavat.

Nuorisolle kirjoitti *Eeva Travers Evered Poole*.

Suomennos. — Hintaa 1 mk.

Tämän kirjan pohjasäveleenä on Vapahtajan sanat: »Katselkaa kukkasia kedolla». Tekijä kertoo opettavia esimerkkiä kukkaismaailmasta, kukkien elämästä ja toiminnasta, osoittaen samalla mitä ihmisillä on niistä oppimista. Esitys on niin lämmintä ja puoleensa vetävää, että vanhemmat saattavat ilolla antaa kirjan lastensa luettavaksi.

Hämähötkinä

on soma lasten kirja. Siinä on kauniita runoja ja kertomuksia eri henkilöiltä ja runsaasti kuvia. Siisti ulkoasu. Hintaa sid. vain 85 p. — Eräs arvostelija lausuu siitä:

» — — Tämän joulukirjan kertomukset pyrkivät melkein kaikki terottamaan pienten lukijoittensa mieliin jotakin hyvää avua tai siveysopillista käskyä: pelkää Jumalaa! ole hyvä eläimille! elä ylenkatso köyhiä! elä häpeä köyhyyttäsi j. n. e. Kirjassa vallitsee siis läpeensä hyvä henki. Jos lisäksi, että kirjaa kaunistaa useat somat kuvat, että kannet ovat lujaa tekoa ja kirjanside hyvä, niin arvelen useampien lukijain tulleen siihen käsitykseen, että tämän »teoksen» enemmättä sensuuritta voi laskea lasten joulupöydälle.»

SATUPIRTTI

Sarja kirjasia lapsille.

I.

Selma Lagerlöf:

Kultasydän.

Todella kaunis kertomus. Se on lapsen elämäntarina, joka osoittaa että *rakastava sydän* voi kovaosaisenkin elämän saattaa valoisaksi ja siunausta tuottavaksi.

Hinta 20 p.

II.

Arthur Ransome:

Pientä metsän väkeä.

Kun tätä kirjaa lukee, luulee melkein todella olevansa jänisten, oravain ja hiirien joukossa metsässä, niin elävä se on ja niin hauskaasti kuvitettu. Hintaa 20 p.

III & IV.

LASTEN JOULU- NÄYTELMIÄ:

Anna Sahlstén:

Joulutonttujen luona.

Pikku Kertun joulu.

Näistä vihoista saavat lasten joulujuhlat todella viehättäviä ja kauniita ohjelmanumeroita. Niissä on mielikuvitusta ihan hämmästyttävästi ja lapset pysyvät niitä esittämään. Niitä on jo tätä ennen esitetty monessa koulussa. Hintaa 20 p.

V.

Juhani Aho:

Kolme lastua lapsille.

Hinta 20 p.

VI.

Z. Topelius:

Jaloo kylvöä.

Hinta 20 p.

Seuratkaa tämän sarjan kehitystä! Siihen tulee paljon kuvallisia ja hauskoja kirjasia.